

Trifidelingot

VOOR EN DOOR ALLE WERKERS VAN K.Z.M. EN G.M.E. - BUDEL

Kerstmis 1966

In ons menselijk leven zijn er momenten waarop we ons bedroefd voelen, momenten van zich alleen voelen, verlaten door je vrienden; momenten van onzekerheid over je bestaan, over de zinvolheid van je doen en laten; momenten waarin het lijkt dat er een muur van onbegrip staat tussen jezelf en de ander; momenten waarin ze je niet waarderen; je links laten liggen, je in de „kou“ laten staan.

Maar . . . er is ook veel vreugde en geluk in ons leven aan te wijzen. Wij vinden steun bij een ander; we merken dat we werkelijk vrienden hebben; dat we niet alléén staan; je betekent iets; je wordt gewaardeerd; men vertrouwt op je; men doet een beroep op je hulp; je wordt au sérieux genomen.

In de stilte van je hart is er dan vreugde, geluk, blijdschap, voldoening. Dit gebeurt beslist in elk mensenleven. Niet alles is grauw en zonder licht. Ook kerstfeest is een echt menselijk feest, een feest waarop we trots op onszelf mogen zijn. Wanneer wij over het kerstfeest nadenken, zijn we feitelijk geneigd om hierbij alleen maar te denken dat God mens geworden is. Maar de waarheid is nog groter, nog uitvoeriger. Ook de mens zélf treedt ermee in het licht. Het maakt tevens duidelijk wie de mens is, wie wij zelf zijn. Het is onze opgave, onze bestemming om beeld van God te zijn, zoals Jezus van Nazaret ook beeld van God was. Dat realiseren betekent in de volle zin van het woord „mens“ zijn.

Voor ons houdt dit in — overeenkomstig doen en laten van ons Kerstkind — dat wij midden tussen de mensen moeten staan, midden in de wereld; ons niet terugtrekken van lief en leed van onze medemensen in onze omgeving, maar hierop afgaan om mens met de mensen te zijn. Hier en nergens anders moeten we proberen te zijn wie we zijn, mens met de mensen, zichtbaarwording van God in mensengestalte.

De boodschap van Kerstmis houdt daarom in, dat het goddelijke, het heilige komt in de mens zelf, in de mensen van goede wil. En voor hen is er dan overeenkomstig de kerstboodschap: vrede!

ZALIG KERSTFEEST.

Graag wil ik, bij het ten einde lopen van dit jaar, mij met enige woorden tot U richten en daarbij op de eerste plaats mijn dank uitspreken, voor al het werk door U in dienst van onze bedrijven verricht. Ik hoop dat U, in de overtuiging dat Uw werk zinvol is en zeer zeker ook gewaardeerd wordt, voldoening hierin gevonden hebt.

Het is de mens eigen om, bij het afsluiten van een periode, zijn gedachten nog eens te laten gaan over de gebeurtenissen, die in die periode hebben plaats gevonden.

Terugblikkende op het nu bijna achter ons liggende jaar, zult U het met mij eens zijn dat dit, zowel op politiek als godsdienstig en economisch gebied, een bewogen jaar is geweest. De minder gunstige ontwikkeling in het bedrijfsleven en de daaruit voortvloeiende vermindering van werkgelegenheid, zal velen de toekomst somber doen inzien.

Wij mogen ons gelukkig prijzen dat er voor ons, wat dit betreft, nog geen reden tot ongerustheid bestaat. Wij mogen ons verheugen in het bezit van dit grote goed, te kunnen en mogen werken.

Laten wij onze dankbaarheid hiervoor tonen door de wijze waarop wij onze dagelijkse taak verrichten.

Ons toetreden tot het K.Z.K.concern werd in het afgelopen jaar een feit. Enkelen onder U stonden hier aanvankelijk sceptisch tegenover. Ik hoop echter te mogen aannemen, dat ook zij thans tot de overtuiging gekomen zijn dat een dergelijke stap niet gedaan wordt dan na rijp beraad en dat er dringende redenen aan ten grondslag moeten liggen.

Over het algemeen zult U bij Uw werk weinig gemerkt hebben van deze overgang naar de K.Z.K. Slechts voor enkelen heeft het veel extra werk meegebracht. Zij hebben daarvan, zonder er veel ophef van te maken, met een bewonderenswaardige ijver van gekweten en ik ben hen daarvoor bijzonder erkentelijk.

In 1967 zal de K.Z.M. haar 75-jarig jubileum vieren. Wij zijn dankbaar dat in de driekwart eeuw van haar bestaan, onze N.V. uitgegroeid is tot een gezond bedrijf met goede vooruitzichten.

Over enkele dagen vieren wij het Kerstfeest. Moge het voor U en Uw gezinnen een feest van gelukkigmakende vrede worden en moge dit geluk Uw deel blijven in het komende jaar.

Dit wens ik U van harte.

H. Delhaise,
Alg. Directeur.

VAN DE REDACTIE

Dit nummer is allereerst een Jubileumnummer, waarin het gaat om de jubilarissen en de gepensioneerden van dit jaar. Wij feliciteren vanaf deze plaats de trouwen, waaraan ieder van ons veel te danken heeft. Wij willen met dit nummer van ons respect getuigen. Een van onze redacteuren sprak met elk van hen. Een ander versloeg het officiële feest.

✱

Dit nummer is ook een Kerst- en Nieuwjaarsnummer. Vandaar ook een Zalig Kerstfeest en Gelukkig Nieuwjaar van de redactie aan alle lezers.

✱

We plaatsen wat extra plaatjes over Veilig Verkeer omdat er t.a.v. de verkeersregels met januari nogal wat verandert. Neem er goede nota van voor uw eigen en andermans veiligheid. De redactie hoopt binnenkort met een speciale attentie te komen.

✱

Op de achterpagina luiden we de Fabriekskapel uit. Deze plaats hadden we gereserveerd voor een kerstverhaal. En dat wordt het daarmee nog een beetje ook. We hebben de achterpagina gekozen om het speciale karakter van deze zaak.

Zo werden de jubilarissen en gepensioneerden in 1966 geëerd

Vrijdagavond (16 december) was het weer een bijzondere dag voor de K.Z.M. en haar medewerkers. Want niet minder dan 13 jubilarissen zouden in de bloemetjes worden gezet. Acht van 40 en vijf van 25 jaren trouwe dienst. Rond half zes heerste er dan ook een gezellige drukte en stroomde de bar van het Ontspanningsgebouw vol met Jubilarissen en echtgenoten, gepensioneerden, O.R.-leden en verschillende genodigden, waaronder de Burgemeester van Budel met echtgenote, de Locoburge-

sau op de borst. Ook de loco-burgemeester van Maarheeze feliciteerde op zijn beurt een van de jubilarissen (inwoner van Maarheeze) waarna ook hij namens de Koninging deze jubilaris de onderscheiding opspelde.

Directie K.Z.M.

Hierna kreeg de heer Delhaise het woord en sprak namens de gehele Directie zijn vreugde uit over het steeds weerkerende hoogtepunt bij de K.Z.M.: de jubilea-viering, zoals we die nu al vele jaren hebben meege-

het woord en feliciteerde namens de O.R. en alle medewerkers de jubilarissen en hun echtgenoten, maar sprak vooral een woord van dank voor de onderlinge samenwerking en het vertrouwen tegenover elkaar en meende dan ook dat dit van groot belang was voor de leefbaarheid van het bedrijf voor iedere werknemer. Ook de gepensioneerden vergat spreker niet en wenste hun een welverdiende rust toe in een goede gezondheid.

Voor het eerst in uniform.

Vervolgens trad de Harmonie van Dorplein voor het voetlicht, om deze feestelijke dag ook een muzikale kleur te geven. En dit wel op een zeer bijzondere manier, want toen het doek open ging, zagen we daar een prachtig geuniformeerd korps zitten. Nadat de voorzitter de heer ir. Frings de jubilarissen hartelijk had gefeliciteerd, sprak hij tevens zijn dank uit aan allen die hadden bijgedragen om deze uniformering mogelijk te maken, in het bijzonder de Directie van de K.Z.M. Spreker was ook zeer verheugd, dat ons aller Harmonie juist op deze feestdag voor het eerst in uniform kon verschijnen en gaf de verzekering ook in de toekomst elke gebeurtenis en iedere feestelijkheid met muziek op te zullen luisteren. Toen konden al-

len van een prachtig uitgevoerd concert onder de kundige leiding van de heer Jansen genieten.

Receptie.

Na dit fraaie concert kregen alle belangstellenden gelegenheid om de gedecoreerden en andere jubilarissen geluk te wensen. Een eindeloze rij „van groot en klein” kwam de hand drukken: het was één vertoon van opgewektheid en hartelijk meeleven. Iedereen gunde het elke jubilaris van harte!

„Fout . . . helemaal Fout!”

Het zat met het cabaret van Jan de Kleyn echt een beetje fout. Sommigen dachten, dat het bij het „helemaal fout” hoorde, maar de pianist was er echt niet. Het cabaret redde zich wel en heeft velen vermaakt, vooral Ria Valk was bij de jeugd „in”, maar de muziek miste men toch wel. Toen de heer Sutorius op het einde het gezelschap een paar vlaas aanbod, stemde de zaal hartelijk in met dit brabantse gebaar van erkentelijkheid. Het was bijna middernacht toen allen zeer voldaan weer huiswaarts keerden. De tevredenheid op ieders gezicht aflezend, mochten we constateren dat ook deze jubileumavond in alle opzichten zeer geslaagd is geweest.

Hierbij past zeker nog een compliment én aan de leider van deze avond de heer Sutorius én aan de man achter de schermen de heer P. Aarts van Personeelszaken die zich weer alle moeite hebben getroost om deze avond zo goed rond te krijgen.

De gedecoreerden:

E. Thirion
Th. Fransen

J. Lamers
L. Vestjens

G. v. Seggelen
P. v. Deursen

W. Looymans
J. Ras

meester van Maarheeze met echtgenote, de heer van de Wildenberg en de Pastoor van de parochie.

Ruim half zes heette de heer Sutorius allen hartelijk welkom en met de woorden „bedien U zelf” spoorde hij allen aan om, na een lekker glaasje gedronken te hebben, het als altijd weer verrukkelijke koudbuffet uit de keuken van de „firma Wolters” alle eer aan te doen. De buitengewoon verzorgde en smakelijke schotels werden niet alleen geprezen, maar ook alle eer aangedaan. Het werd een gezellig onderonsje, waarin nog vele herinneringen werden opgehaald.

Gepensioneerden.

Onder het feestelijk geroezemoes werd even stilte verzocht en richtte de heer Delhaise zich in een speciaal woord tot de gepensioneerden. Hij bedankte allen voor alles wat zij voor de K.Z.M. hadden gedaan en bood hun een heerlijke fles cognac aan. Spreker benadrukte nog eens het goede van een vrijetijdsbesteding om ook na het 65ste jaar nog zinvol werk of een hobby te kunnen doen en spoorde allen aan hier zeker enige aandacht aan te schenken. Hierna trad traditiegetrouw en door allen met applaus ontvangen, de dichter van de K.Z.M. naar voren in de persoon van onze Personeelchef de heer A. van Schendel, die van elke jubilaris in een prachtig rijmgedicht, met schalkse humor afgewisseld door ook een ernstige noot een stukje doopceel lichtte. Al spoedig kwam er de stemming met een vaart in, maar het was ook al spoedig hoog tijd om aan de officiële huldiging te denken. Hiervoor begaf iedereen zich naar de schouwburg die in een mum van tijd tot de nok toe vol liep.

Onderscheidingen.

Om ongeveer acht uur kreeg hier de Burgemeester van Budel het woord. Deze belichtte nog even de betekenis en de waarde van de onderscheidingen en spelde daarna zeven trotse mannen namens de Koninging het eremetaal van de Orde van Oranje-Nas-

saat. Hij dankte en feliciteerde allen voor alles in die jaren voor de K.Z.M. gedaan. Ook de dames werden hartelijk in deze felicitaties betrokken, waarna spreker de gebruikelijke enveloppe met inhoud overhandigde. In het kort schetste de heer Delhaise het gebeurde in 1966 waarvan hij meende dat het geen 1965, maar toch nog wel 'n goed jaar was. Hij memoreerde de bouw van een nieuwe zinkoven, Metadu en Zinc-Organon en gaf toen nog een heldere kijk op mischien wel het voornaamste gebeuren van dit jaar: het samengaan van K.Z.M. en K.Z.K. „Willen wij ons”, aldus de heer Delhaise, „op de wereldmarkt staande houden en de steeds groter en sterker wordende concurrentie het hoofd bieden, dan zullen wij alle krachten moeten bundelen, om zodoende het leven van onze medewerkers op economisch en sociaal gebied veilig te stellen. Alleen dan kunnen wij met een groot vertrouwen de toekomst tegenover zien.”

Namens de O.R.

De heer J. Verheyden kreeg hierna

W. LOOYMANS.

In Hamont aan de Boschstraat kregen we contact met Willem Looymans. In zijn gezellige woning, vertelde hij van zijn belevenissen:

„Zo'n veertig jaar geleden, op een dag na Vastenavond ben ik begonnen op de fabrieksterreinen naast de fabriek. Ik heb geholpen aan de opbouw van de G.M.E. Je moet je indrukken wel even verwerken. Wat wij als metselaars opbouwden, is nu al weer gesloopt!”

„Toen de G.M.E. ging draaien werd ik aangesteld tot machinist op de grote locomotief.”

„De eerste oorlogsjaren durfde ik niet goed over de grens om naar mijn werk te gaan. Ik verkreeg al gauw een bewijs, dat ik op een chemisch fabriek in Holland werkte en mocht daarmee de grens passeren. Op een namiddag ging ik met volledige grenspapieren naar Dorplein om de heer Dermine te vragen of ik weer kon beginnen. „Klim maar op de „loc”, zei hij. „Breng de lege spoorwagens maar even naar het station. De staangelden lopen anders te hoog op”.

„Omdat ik op een chemisch fabriek

werkte, werd ik van tewerkstelling in Duitsland vrijgesteld”.

„Na de oorlogs- en bezettingsjaren zocht de heer Dermine een vertrouwensman aan de Haven. Ik werd daartoe aangezocht. Mijn werk zou bestaan uit het laden van de tankschepen en de controle op de zuurketels. Ik heb dat werk met accuratesse gedaan. Juist omdat ik nergens gerust op was, voerde ik alle werkjes en controles liever zelf uit. Ik liet niets aan het toeval over. Ondanks alle voorzorgen zou ik willen zeggen: „Er is natuurlijk geen breier, die nooit eens een steek heeft laten vallen”.

G. van SEGGELEN.

„Waar zijn ze gebleven die veertig jaar en waaraan zijn ze opgesoupeerd?”

De jubilaris G. van Seggelen geeft zelf het antwoord.

„Ik ben gestart op de G.M.E. bij de heer Dermine. Toen er maar liefst 6 ha. zwarte bessen moesten worden geplant en ze „op het Berenveld” een tekort aan mannen hadden, heb ik daar een tijd gewerkt. Daar kwam ik ook met vogels in aanraking, al waren het maar kippen!!! Wel 1400 stuks liepen er op die farm. Later kreeg ik liefhebberij in houden van allerlei soorten vogeltjes, waaronder veel kanaries. Een andere geliefde bezigheid was honden dresser. Goede exemplaren werden volgens verscheidene keuringen voorgebracht. Maar ja, ik heb de veertig jaar nog niet volgepraat. Ben corveeër aan de zinkovens geweest en in de Mengerij bij de heer George Lepat werkte ik dertien jaren. Meer dan twintig jaar ben ik werkzaam in de Pletterij; eerst aan de smeltoven en nu ben ik tweede afweiger. Ik zal nog een jaar of vijf meemeten in dit arbeidsproces, maar dat knap ik wel op. Zolang ik met mijn vrouw nog lange wandelingen maak, zal 't waarachtig wel gaan”.

Van Seggelen vertelde dit alles op het nieuwe kantoor van de heer Walthoff (trapje op - trapje af) met de handlappen nog aan.

G. Desar
J. Bouwels

25 JAAR
J. Hendriks

E. Coenegracht
J. Duisters

JUBILARISSEN VERTELLEN

J. RAS.

De een graag. Een ander graag . . .

Een belangrijke genodigde op het jubelfeest van 16 december is J. Ras. Gezeten aan de tafel van een knus vertrekje, onder het genot van een geurig kopje koffie en een feestsgaar daarna, vraag ik: „Nooit geen spijt gehad van uw intrede bij de Kempensche, ruim veertig jaar geleden?” 't Antwoord komt vlug en vlot. „'t Is nu vier en veertig jaar geleden dat ik gasdraaier werd op de zinkovens, aan oven 1. In hal I was dat toen een werk apart. Ik was nog jong. Om het kwartier moest ik even in de weer om de gas-circulatie te regelen. Daarna heb ik een jaar of vijftien „de charge” gedaan en ook de „grote manoeuvre”. In het jaar van het uitbreken van de laatste wereldoorlog ging genoemde oven uit en daarom moest ik met andere collega's omzien naar ander werk. Gelukkig vond ik een emplooi vlakbij. In de bossen van de kolenmijn „Laura” even over de Zuid-Willemsvaart ging ik dennen planten. Toen de bosbouw voltooid was (het was al de tijd van bezetting) ben ik lang naar Meyel gefietst waar grote ontginningen werden gedaan. De goede fiets van mijn vrouw heb ik aan dat pendelen versleten. Toen heb ik het maar „op harde banden” gedaan. 's Morgens vijf uur van huis om om half acht op het werk te zijn. Direct na de bevrijding van Dorplein heb ik voor het Engels leger gewerkt”. Met anderen moest ik met een grote molen mastiek maken. Dat materiaal

nog wel eens over willen doen. Er is een kwartaal geweest, dat ik de meeste dagen heb overgewerkt. Hoe dat zo kwam? Welnu, wanneer ze een of meer mannetjes te kort aan de oven hadden kwam Gerard Vleeshouwers of Tinus Verstappen wis en waarachtig aan de deur. „Kan je niet komen stoken? Die of die is niet opgekomen. We rekenen op jou!”

Ik heb nooit geweigerd en ook nooit een smoesje bedacht om er vanaf te komen. Ik heb eens van een zaterdag kwart over twaalf tot zondagmiddag vijf minuten voor twaalf 16 lijsten zink getrokken. Dat zal toentertijd 4300 à 4400 kg. zink zijn geweest. Pierre Hendriks kunnen ze er naar vragen. Nu heb ik een mankement aan mijn linkervoet. Duizend gulden zou het me waard zijn als ik weer kon werken. Misschien kan ik niet op 't feest komen. En dat is helemaal niet erg. Maar dat is het wel, wanneer ik niet meer aan de slag kan.”

E. THIRION.

De heer Emile Thirion is een rechtstreekse afstammeling van de pioniersfamilies Thirion, waarvan de mannen in 1893 aan de eerste zinkovens werkten. Zelfs grootvader op 80-jarige leeftijd stond daar al met retorten in zijn handen. Beide families vestigden zich met hun gezin op 12-2-1894 in Dorplein. Ze kwamen uit Ampsin en Villers le Bouillet.

J. Lamers
E. Thirion

40 JAAR

P. van Deursen
L. Vestjens

brachten de soldaten naar de meest slechte wegen in de omtrek om een berijdbaar wegdek te verkrijgen. De wegen in Dorplein leken op modderpoelen”.

„Gelukkig ging de zinkfabriek weer op volle toeren draaien. Op de Pletterij was werk voor mij. Ik heb daar veel oud-zink gesmolten en ook heel veel „pinnekes” gemaakt. Zinkdruppels waren dat, die als kwikbolletjes in water vielen en zich daarin rekten tot kleine staafjes. De laatste jaren werk ik op de naroostring, eerst als 1e man en nu al drie jaar als kraanmachinist”.

L. VESTJENS.

„Leer mij ze kennen, die ovenmannen”

Mannen zijn het van een apart slag met een verbazingwekkende courage in hun body. Ongelofelijk! Vestjens L. is er zo een.

Hij zegt: „Ik ben nu eenmaal een type dat graag werkt. Veertig jaar heb ik dat zware werk aan de ovens verzet. Graag, heel graag zou ik alles

De jubilaris begon zijn veertigjarige loopbaan bij de Kempensche Zinkmaatschappij in de Werkplaats. De diploma's machinewerken en smid had hij in zijn zak. Op de afd. Zinkovens in Hal I en III moest hij de gaspotketels bikken. In de crisisjaren was hij belast met het onderhoud van dors- en maaimachines etc., die gebruikt werden op de Nieuwe Boerderij.

Thirion zegt daarvan:

„In die slappe tijd kon geen enkele werkgever je vast werk garanderen, — was je blij met het opknappen van allerlei karweitjes. Ik hielp ook in de tabaksplantage; leerde de waarde van de bladeren kennen; sorteerde die en reeg ze aan lange droogdraden. In de beplanting en bij het aanleggen van bossen heb ik ook moeten helpen. In 1928 ging ik in militaire dienst. Na mijn „afzwaaien” kon ik gelukkig weer aan de zinkovens beginnen. Omstreeks die tijd zocht mijnheer „André” een machinist op de spoorlocomotieven. Met Jan Hompes heb ik toen heel wat kilometertjes over 't smalspoor geboemeld. In de oorlog werd ik ingedeeld bij de Bewakingsdienst. Wij moesten diefstal

G. v. Seggelen
J. Ras

40 JAAR

W. Looymans
Th. Fransen

en het toebrengen van schade op de bezittingen van de K.Z.M. voorkomen. In de oorlogsjaren was er even een kleine opleving in de zinkindustrie. Ik heb toen oud-zink gesmolten. Na de bevrijding heb ik voor de Engelsen gewerkt aan het onderhoud van wegen”.

„In de verwarring van de eerste oorlogsdagen was mijnheer Rainchon verantwoordelijk voor de hele leiding. Met Gerard Vleeshouwers ben ik toen enige malen naar Weert geweest om geld te halen. De achterstallige lonen werden daarvoor betaald.”

„Tijdens die schaarse werkzaamheden deden we veel aan sport. Van oven 14 naar Hal III liep een smal beginnende, breed uitlopende luchtbrug. Wij hadden er negen verlengstukken opgezet. Het geheel leek ons een mooie gelegenheid om te kegelen. Onder oorverdovend ratelend en hard tikkend geluid rolden even later ijzeren ballen over de ijzeren kegelbaan. Tot in het dorp was het lawaai te horen. De baas, Gabriël Leplat, kwam verschrikt toelopen. Met anderen had hij stellig gedacht dat de zinkovens onder mitrailleurvuur lagen. Wat er ook van zij, in die belabberde tijd werkten we met plezier.”

„Daarvan en ook van de grote harmonie, die er toen onder de mensen was, vertel ik nog wel eens graag op een fuifje.”

J. LAMERS.

„Sjef Lamers is veertig jaar werknemer op de Mengerij geweest. De langste tijd van zijn veeljarig dienstverband op de Mengerij van George Leplat. En nu al weer drie jaar op de „Nieuwe”. Daartussendoor nog even een jaar of drie op de losplaats van kolen, erts, etc.

In een klein schaftlokaaltje, bijna in de nok van Hal III, zegt hij in het kort van zijn dienststaat:

„Tsjja, mijn vader en stiefvader hebben lange jaren achtereen op de Kempensche gewerkt. En als je dan als jonge man ook vast werk wilde hebben, probeerde je het maar op de zinkfabriek. In 1925 hebben ze me aangenomen en ik ben vol goede moed gestart. Zonder al te veel tegenslag in mijn leven werk ik hier nu al veertig jaar. En dat is iets wat je zelf niet kunt vatten. Zonder tegenzin heb ik mijn werk gedaan onder geheel andere omstandigheden dan tegenwoordig. Ik zie me nog zeulen met die zwaar geladen melangewagentjes. Om vlugger klaar te zijn met de dagtaak trok ik de karretjes wel eens met een totaal gewicht van 900 kg. Er was toen een tijd, je kunt het een premiereregeling of vergoeding noemen, dat het werktempo beïnvloed werd door de bepaling: „Klaar, dan naar huis”, d.w.z. als je het opgegeven gewicht had vervoerd, dat je dan kon doen en laten wat je wilde. Na een flinke douche daarna,

voelde je de afmatting niet meer. Ik had dan nog courage genoeg om als lid van de voetbalclub „Kraanvogels” te Soerendonk, ferm te trainen of daadwerkelijk aan een wedstrijd deel te nemen. Tot ik een been brak. Ja! dan word je wel voorzichtiger. Voorzichtig dat moest je op het bedrijf ook zijn. De verlichting was niet zo best. En op regendagen als je in de gierende wind een open terrein moest oversteken, plakte je broek wel eens aan je benen vast”. „Als je met zulke regendagen je lichaam verwaarloosde, liep je de kans behoorlijk ziek te worden. Mij hebben ze niet te pakken gehad”.

„Toen de heer Meeuwissen de leiding van de Mengerij overnam, kregen we het werk op de lossing erbij. Ik was blij toen ze me daar weghaalden en aanstelden tot bediende aan de „Dormenger”. Met zijn drieën moeten we bij stagnatie van de transportband of de trommels, onmiddellijk ingrijpen. Het vlugge vervoer van erts op de transportband vraagt om voortdurend toezicht. Al met al de arbeid valt ons niet zwaar”.

G. DESAR.

„Eén vrouwenhaar trekt sterker dan een kabeltouw, zeggen ze maar ja, ik heb dat nooit ondervonden”.

Wij bezochten deze vriendelijke vrijgezel van de Parallelweg 22 te Budel-Schoot. Hij was n.l. niet op zijn werk. Al een paar weken niet. In zijn kosthuis hielden twee grote en evenzoveel kleine poedels hem gezelschap. „Toch een beetje aanspraak”, zegt hij en vervolgt: Ik heb geen pijn op het ogenblik, doch werken gaat niet meer. Ik wacht op opname in het ziekenhuis om een hoognodige operatie te ondergaan. Mocht ik spoedig opgenomen worden, dan zal ik niet op het feest zijn. Maar ja, daar is dan niets aan te doen.”

„Mijn vader heeft 48 jaar op de zinkmaatschappij gewerkt. Ik werk er al van 1936. Twee broers van mij zijn er ook. De eerste tijd werkte ik bij Pietje Lempens (afd. Transport) en vertoefde veel op de vijf meter hoge „ramp”. Twee jaar op de G.M.E. Helemaal kwamen de oorlogsjaren; de fabriek werd stilgelegd. Ik ging toen naar de Heide Maatschappij die grond verbeterde tussen Asten en Deurne. In een gesloten vrachtauto werden we gebracht en afgehaald. Tien jaar aan een stuk heb ik later gewerkt bij de heer George Leplat (Mengerij). Transport van melange was mijn werk. Het vereiste grote kracht en handigheid de karren met 500 kg. erts te trekken en te besturen. De transportband heeft deze handenarbeid overbodig gemaakt. De laatste tijd ben ik opperman en moet stenen bezorgen in verschillende soorten en afmetingen. Welk werk ik het liefst heb gedaan? 't Is mij om het even geweest. Alle werkjes deed ik naar behoren!”

JUBILARISSEN VERTELLEN

Th. FRANSEN.

„Wat de moeite waard is gedaan te worden is ook de moeite waard goed gedaan te worden“.

Een andere blijver is Th. Fransen. Jeugdijg ziet hij er nog uit. En dat na veertig jaar werken op de Droogbouw, Mengerij, Onderhoud en Pletterij. Overal heb ik een handje geholpen om het werk en de productie vlot te doen verlopen“.

Hij zegt: „Mijn werk is sterk gevarieerd en in elk geval niet saai. Maar op de Pletterij werk ik het liefst. Waarom precies kan je zo niet zeggen. Vroeger werkten we op de afdeling van de heer Walthoff van vijf tot één en van één tot negen. Ik ging altijd vroeg van huis en ben daardoor geen enkele keer te laat gekomen. Zonder kennisgeving heb ik nooit verlaten. Ik was steeds tevreden met het mij opgedragen werk. Als ik zo terug kijk op mijn dienstverband zou ik nog willen zeggen, dat ik de cadans van de draaiende wals, niet graag zou willen missen. 't Is goed zo“.

J. HENDRIKS.

„Die niet werkt met vlijt Die is zijn boterham kwijt“.

Vijf en twintig jaar geleden was er moeilijk aan vast werk te komen. Midden in de oorlog en bezetting ben ik op de Gemengde Metaalertsen begonnen. Drie jaar heb ik daar gewerkt. De resterende twee en twintig jaar heb ik bij de K.Z.M. aan de kloppwals gestaan. Zij, die de dreun en het ritme daarvan kennen, kennen de melodie van de zware industrie. Bij een terugblik op mijn werk, kan ik gerust zeggen: „Graag gedaan en 't is best meegevallen“.

„Bij een Bedrijfskeuring ontdekte de dokter een mankement aan mijn rug. Eerstdaags wordt er weer intens aan gewerkt om pijn en kwaal te verzachten. Of ik op het feest zal zijn? Dat hangt nog in de lucht. Maar..... als ik beter zal zijn, ga ik gauw weer in de Pletterij aan de slag. Thuiszitten is niets gedaan. M'n bloembollen heb ik nog niet in de grond kunnen doen en 't achtertuintje is zo mooi“.

En dat tuintje hebben we vanuit de warme gezellige woonkamer door de grote ramen, kunnen bekijken en..... bewonderen.

P. van DEURSEN.

Wie kent hem niet die Pier van Deursen van de Zinkovens. Voorbijrijken kun je hem eigenlijk niet. 't Is een fors gebouwde man. Een confectie pak zal hem niet gauw passen. Sterk is hij ook geweest en nu nog. Ruim 40 jaar deed hij steeds het zwaarste werk aan die ovens. Hij zegt van zijn arbeid:

„Mijn vader en schoonvader Mertens hebben ook vele jaren achtereen op de fabriek gewerkt. Toen ik zestien jaar was, verlangde ik ook naar dat werk aan de ovens. Mijn vader had er zo dikwijls van verteld. Als jongen hielp ik de melange lossen uit houten spoorwagentjes. Wij moesten die ertsen in de hokken achter oven 14 storten. Ik ben toen al gauw voor de vuren gestapt. Gemakkelijke baantjes heb ik nooit gehad. Het ovenwerk was toen echt mannenwerk. Handenarbeid was het. Het vergde veel inspanning en een taai volhouden. De laatste jaren zorgen machines voor laden en ontladen. Op mijn werkbriefje staat nu: „Hulplader“. Maar toch, iemand die ons wel eens heeft zien pezen om de kapotte retorten en ovenstenen, met lomp zwaar gereedschap uit de gloeiende ovens te halen, de stenen en roodgloeiende re-

torten heeft zien herplaatsen die heeft arbeid gezien! Iedere morgen opnieuw zijn we blij als dat zware werk, dat we met zoveel aandacht, interesse en vakbekwaamheid hebben moeten doen, weer achter de rug is. Ik ben ook eens een keer naar mijn jongens op de Pletterij gaan kijken. Die hebben het ook niet gemakkelijk. Ze verdienen daar goed; maar mij daar niet gezien. Ik werk nog liever een paar jaar aan de Zinkovens“.

P.S. Wij, van de Lingot, waren bij hem thuis aan de Verbakelstraat te Budel-Schoot. Het moet ons uit de pen; wat hebben ze daar een liefhebberijen. In familieverband mesten ze daar varkens en kweken vogeltjes. Tientallen konijnen wachten suksessievelijk op de braadpan. En om op die varkens terug te komen, drie maal per jaar hebben ze bij van Deursen „slachtfest“. Twee ponny's en een luxe-paard hebben ze ook; voor de handel. Vier prachtige jachthonden liepen als huisdieren rond. In de woonkamer lagen patroongordels, gevuld met geel en rood gekleurde jachtpatronen. Twee geweren stonden in een hoek van de aangebouwde serre. Aan een spijker vlakbij hing een volle haas, die de dag van ons bezoek 's morgens nog op de Schoterakker had gelopen.

E. COENEGRACHT.

„Hij was in de tabak, soms in de bonen en nu in de Centrale Gieterij“.

„Na mijn ambachtsschooljaren, vlak voor het uitbreken van de oorlog, was het moeilijk om aan werk te komen. Vanaf 1 april '39 tot eind '40 was ik volontair, zonder toelage. Ik werkte in de tabaksplantage van de heer Fr. Dor. Van de goedgeoogste bladereen maakte Jan Dielis „eigen teelt“ sigaren. Tevens werkte ik in de plantenkwekerij naast de villa „Korenveld“ Als het regende moest ik binnen komen. Zo wilde de directeur het. Ik assisteerde dan Martha, die er al zo lang en nog steeds huishoudster is met zilverpoetsen of haalde de snijbonen door de molen“.

Hij zegt: „Neem maar een groot papier. Ik heb n.l. de hele fabriek bekeken“.

Inderdaad Coenegracht was echter-eenvolgens in de Super, Pletterij, Retorten en Werkplaats. Bovendien twee jaar op de Tekenkamer en assistent van de heer Geenen. „Ik raakte dus al weer verzeild in de Werkplaats. Ook 'szondags was er wel een klusje; met de fiets er op uit om een „invalier“ te halen. Soms werd een monteur van het voetbalveld gehaald. Een storing op de fabriek moest met spoed verholpen worden, doch het laat zich indenken: het misnoegen bij de voetbalenthousiast was er óók!“

Op 1 januari a.s. is het drie jaar geleden dat ir. van Liempt de Centrale Gieterij bouwde.

„Ik assisteerde en wij beiden hebben de eerste zink getrokken. Ik had mijn bestemming gevonden. Ik ben daar gebleven om dagelijks tonnen en nog eens tonnen vloeibaar zink gestalte te geven in lingots. Temidden der Spanjaarden marcheert daar alles naar wens“.

J. BOUWELS.

Hij had, onveranderlijk, hetzelfde ambachtelijk beroep.

Jan Bouwels is opgegroeid en meegegroeid met ons bedrijf, vooral door zijn omgang met krachtmachines. Vijf en twintig jaar werkte hij op dezelfde afdeling, die wij soms nog volgens het oude spraakgebruik „Atelier“ noemen.

Met napret en vreugde vertelde hij van zijn machines; de Dorplein I en II, de Campina, de Bruière, de Budel I.

Sterke stoommachines waren dat die de spoorwagens over het smalspoor heen en weer zeulden met kostbaar zink naar de haven en belangrijke ertsretour. De rails van die spoorlijntjes zag je op alle open ruimten tot in de hallen en boven over de „ramp“. Van die hoogte was het erg gemakkelijk kolen en erts te storten in de naastliggende „hokken“. Voor 1947 waren er geen vrachtauto's op de zinkfabriek. Later kwamen er nog twee sterkere locomotieven voor de Gemengde Metaalertsen. Voor het nodige onderhoud reden de machinisten zowel overdag als 's nachts, de herstellingsloods binnen.

Bouwels zegt daarvan:

„Heet“ kwamen ze binnen. Zorgenkinderen waren er soms bij. En wij maar pezen om ze lopende te houden. Soms was het vechten tegende tijd. Dit werk is door mij en anderen met plezier gedaan. Als onderhoudsmonteur droeg ik de volle verantwoording. Dat alleen gaf je al voldoening. Mischieven was het wel arbeidstrots. De turbines van de Centrale werden ook door ons onderhouden. Mijn beste jaren bracht ik op de K.Z.M. door, mijn slechtste waren de drie jaren deportatie naar Duitsland. In Wuppertal op de kogellagerfabriek van A.G. Jaeger werd ik te werk gesteld.

Ups en downs in mijn leven, ja vooral de laatste, zijn me met volle maat toegemeten. We zullen eerst maar eens feestvieren en dan zien we weer wel verder“.

J. DUISTERS.

„Hij liet de boeren dorsen en ging bij de Luchtbescherming“.

„Als 15-jarige jongen was ik tuinknechtje bij Rector Meuwese zaliger, een zalige tijd. Rector Brock was zo geheel anders. Die stond achter de gordijntjes te loeren. Toen ik groter en sterker was, hielp ik op de boerderij van de heer G. Walthoff. Korenbinden en dorsen waren de zwaarste werkzaamheden. Het mechanisme

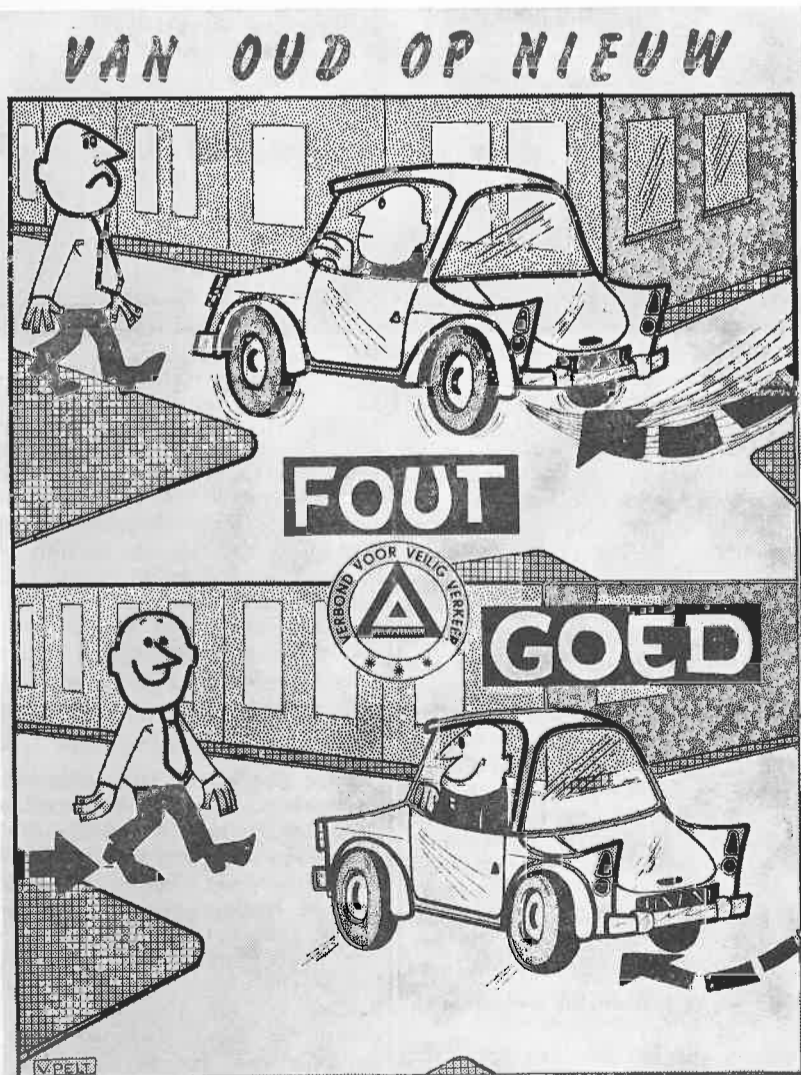
in de dorsmachine tikte me eens lelijk op de vingers. Kijk! daar zitten de lidtekens (wijst op vergroeiende huidwonden). Van 6 januari 1943 kreeg ik met vijf anderen een baan bij de Luchtbescherming. Tot het einde van de oorlog moesten we van 's avonds zes tot de aanbreekende morgen surveilleren op de fabrieksterreinen.

Maanden achtereen vlogen iedere nacht bommenwerpers van de Geallieerden over deze omgeving, richting Duitsland. Op een nacht werd zo'n vliegtuig door de Duitsers afgeschoten en dit viel met de gevaarlijke lading op het z.g. eiland in het Ring-selven. Een andere keer vielen vijf bommen in een weiland achter de nieuwe boerderij. Door de ontploffingen was de glasschade aan fabrieksgebouwen groot. Onze taak was eventuele branden, door oorlogsgeweld ontstaan, direct en doelmatig te bestrijden. Wanneer de Duitsers op mensenjacht kwamen (controle zoals zij dat noemden) waarschuwden een paar van ons de vele onderduikers die een schuilplaats hadden gevonden in de stille hallen en gebouwen der fabriek. Op kousevoeten deden wij soms dat werk, opdat de Duitsers ons niet zouden horen“.

„Ook gingen we naar de Nieuwe Boerderij, waar ook nogal wat mannen ondergedoken waren om aan arbeidsdwang te ontkomen“.

„In 1945 werd ik aangesteld tot portier. In 1954 na de reorganisatie van de werkplaats, werd ik tijdschrijver. Allemaal nogal gemakkelijke baantjes, zo op het oog, doch stuk voor stuk met veel verantwoording“.

„Nieuwe werkmethode zijn gekomen. Vijftig jaar geleden woonde mijn vader zaliger in Valkenswaard. Hij kwam te voet naar hier over de Gastelse heide met een pannetje met gekookte aardappelen bij zich en enige sneden roggebrood. Hij bleef, gezien de grote loopafstand, dan 48 uur op het bedrijf. Tijdens de rustpozen sliep hij op een der ijzeren ledikanten, die bij de zinkovens stonden. De volgende 48 uur was hij dan weer thuis“.

Op kruispunten moet het afbuigende verkeer aan overstekende voetgangers onbelemmerde doorgang verlenen, ook al is er geen zebraad. Dat houdt natuurlijk niet in dat voetgangers nu maar blindelings kunnen oversteken! Een redelijk samenspel tussen automobilist en voetganger blijft geboden!

Uit de Personeelskartotheek

OVERPLAATSINGEN

okt.

1	van Vlierden W.	van Constructie-bureau naar	Metadu
16	Heijmans M.	van Wervelovens naar	Cadmium
25	Lozano Perez A.	van Zinkovens naar	Sinterafd.
26	Frenken G.	van Zinkovens naar	Centr. Giet.
26	Broers A.	van Zinkovens naar	Pletterij
30	Vlassak M.	van Zinkovens naar	Pletterij
30	Fortes Vidal J.	van Alg. dst. naar	Sinterafd.

nov.

2	van Hove H.	van Zinkovens naar	Pletterij
2	Looijmans M.	van Boekhouding naar	Laboratorium
14	Frenken G.	van Centr. Giet. naar	Metadu
21	Bosch M.	van Mengerij naar	Pletterij
23	Pernia Cadenas B.	van K.T.O. naar	Metadu

dec.

4	Holmer J.	van Blende Bereid. naar	Wervelovens
---	-----------	-------------------------	-------------

HUWELIJKEN

okt.

19	Martin Hernandez	Pletterij	met Sanjusta Alvarez C.
31	Feijen G.	Pletterij	met van Kessel E.

GEBORTEN

okt.

5	Petrus zoon van	v. Deurzen-v. Leeuwen C.
10	Marc zoon van	Sentjens-v. Deursen M.
10	Felipe zoon van	Miguel Regis-Mateos Martin F.
13	Saskia dochter van	v. Dijk P.-Bayens M.
16	Martine dochter van	Emmers A.-Bas A.
23	Johannes zoon van	Knook J. -Grootenboer M.
25	Alexandre zoon van	Dor Chr.-Delori E.

nov.

1	Philippus zoon van	Boullart W.-Wubben G.
6	Leendert zoon van	Steendam G.-Flöter G.
8	Jolanda dochter van	Vermeulen Th.-de Wit J.
11	Gabrielle dochter van	v. Deurzen H.-v. Leeuwen M.
23	Rudolf zoon van	Noten A.-v.d. Berg L.
27	Wilhelmina dochter van	v. Deurzen J.-Bekelaar M.
30	Johanna dochter van	Helsloot J.-van Loon J.

IN DIENST.

sept.

26	Uitenbroek K.	Cadmium	Hamont, Stationsplein 10
27	Canas Garcia M.	Alg. Dienst	Budel, Hoofdstraat 65

okt.

15	Duis J.	Verbandkamer	Budel, Hoofdstraat 80
31	Oyen Th.	Z. Org.	St. H. Lille, Kaulerweg 9

nov.

1	Schmeits G.	Centrale	Weert, Maasgawstraat 17
1	Bernaerts M.	Boekhouding	Habont, Salvatorstr. 63
2	Frenken W.	Z. Org.	Weert, Roermondseweg 59
7	Schouten A.	Z. Org.	Weert, Laarderweg 65
7	Timmermans S.	Werkplaats	Neerpelt, Boseind 85
7	Hermans J.	Pletterij	Weert, Laarderweg 65
14	van Meyl E.	Laboratorium	Achel, Kloosterlaan 1
14	Janssen J.	Pletterij	Maarheeze, B. Damenw. 36
15	Verheijden H.	Pletterij	Lozen, Kanaalstraat 10
23	Kuijpers H.	Metadu	Bocholt, Brugstraat 8
24	Dirks H.	Metadu	Budel, Sepulchrestraat 163
27	Dury R.	Blende Bereid.	Hamont, Mulkstraat 14
28	Huijbers J.	Metadu	Hamont, Ruitersstraat 38
28	van Doorn J.	Z. Org.	Hamont, Bergstraat 13
			Nederweert, Bredeweg 42

Gepensioneerden 1966

Walthoff M.
v. Leeuwen A. F.
Noten J.
Niersmans A.
Evraets J.
Broers A.
Vestjens L.
Wijnen P.
Zentjens Th.
Hegge F.
v. Geloven J.
Laans S.
Kums G.
Govers H.
Peeters J.
Fransen F.

Stevensstraat 26 Budel
St. Jozefstraat 128 Budel
Sepulchrestraat 166 Budel
St. Servaasstraat 28 Budel
Barbaraweg 74 Budel
Lochterweg 7 Budel
Lemmensstraat 7 Budel
Grooschoterweg 61 Budel
Grensweg 78 Budel
Mathijssenstraat 32 Budel
W. de Zwijgerstraat 37 Budel
v. Hunselstraat 6 Budel
Fabrieksstraat 59 Budel
Soerendonk B 21 Maarheeze
Stationstraat 63 Hamont
Langepad 14 Weert

In Memoriam

Antonius Roost, van Nestestraat 186a.

✠ 31 dec. 1894 † 2 nov. 1966

Mochten we in de vorige Lingot het 50-jarig huwelijk aankondigen van het echtpaar Roost-Herteleer, nu moeten wij het heengaan melden van onze

trouwe, goede, gerespecteerde Antonius Roost.

Kort voor het feest moest hij in het ziekenhuis worden opgenomen. Het feest kon op de voorbereide manier niet doorgaan, vrij kort daarop stierf hij. Het was druk op zijn uitvaart; een bewijs van het meeleven van héél velen.

DE ONDERNEMINGSRAAD

Uit de Ondernemingsraadsvergadering van augustus l.l. zijn de volgende besluiten en mededelingen o.i. vermeldenswaard.

- Een deputatie van onze O.R. werd aangewezen om mee de ondernemingsraden van Koninklijke Nederlandse Zout en Stork Chemie, die op excursie zijn geweest, te ontvangen.
- De Directie zag graag de huizen van Dorplein bewoond door eigenaren, dus dat de huidige bewoners van de Kempensche Zinkmaatschappij-huizen deze huizen kochten. De bewoners kunnen daarvoor bij de Directeur een voorstel doen. Elk geval zal min of meer individueel bekeken moeten worden, waarbij de ligging van het huis, de leeftijd van de koper, de staat van onderhoud, etc. een rol spelen. Bij grote tuinen zal men niet alle grond kunnen kopen maar een redelijk stuk; dit om grondspeculaties te voorkomen; doorgaans zal men wel de grotere tuin mogen blijven benutten. (De preciese details zijn nog niet bekend, maar de Directeur is bereid tot een gesprek (via het secretariaat). Zo'n gesprek verplicht tot niets).
- Gesproken is over het afschaffen van de verplichte snipperdagen 15 augustus en 1 november. Of op die dagen gewerkt moet worden, ligt ter verantwoordelijkheid van de ondernemer, menen de bisschoppen. In 'n volgende vergadering zal hierop teruggekomen worden. Worden deze dagen als verplichte snipperdagen afgeschaft, dan mag men deze vacantiedagen op een ander tijdstip opnemen. In het noorden kent men deze verplichte snipperdagen niet en de tendens is toch wel naar: afschaffen.
- Eveneens is besproken het laten vervallen van de Fabriekskapel. De betekenis hiervan is achterhaald, doordat er veel meer gelegenheid is gekomen voor het bijwonen van de H. Mis in de parochiekerk, zeker als ook nog een zaterdagavondmis zou worden ingevoerd, waarmee men aan de zondagsplicht zou kunnen voldoen. Ook dit punt zal nader ter sprake komen.
- De oude school van Dorplein zou met overheidsgelden verbouwd mogen worden tot gymzaal. Er ligt zelfs een urgentie-verklaring. Maar de gemeente mag niet bouwen: ze heeft geen geld. Wie wil er fl. 100.000,- voorschieten?
- Er is verder gesproken over een attentie van het personeel aan de onderneming bij gelegenheid van ons 75-jarig bestaan volgend jaar.
- Nog verschillende andere punten zijn besproken c.q. aanhangig gemaakt, maar publicatie daarvan is nog niet gewenst.
- In de O.R. vergadering van oktober is gesproken over de produktieverminderingen. Internationaal is afgesproken om de produktie van blokzink met 10% te verminderen. Dat betekent een oven stil leggen.
- Verder wordt besloten om definitief voor de toekomst 15 augustus en 1 november als verplichte snipperdagen af te schaffen.
- De Kleine Commissie en de Commissie Personeelskas hebben besloten om het cadeau van het Personeel aan de Directie bij gelegenheid van het 75-jarig bestaan (volgend jaar) te financieren uit de Personeelskas. Gedacht wordt aan een bedrag van fl. 4000,- d.i. fl. 5,- per persoon. De niet-leden van de Personeelskas zullen daarvoor individueel benaderd worden.

Uitslag „Koppen“-wedstrijd

De „koppen“-wedstrijd — U weet wel het ontwerpen van 'n blikvanger voor de verschillende rubrieken, die de Lingot kent — is voor ons geen succes geworden. Het aantal inzenders bedroeg zegge en schrijve: één. Maar die heeft dan ook wel bijzonder zijn best gedaan.

Het is de heer A. Smeets van de afdeling Personeelszaken, die met een hele serie ontwerpen voor de dag is gekomen. De redactie-commissie heeft er twee uitgehaald om daar clichés van te laten maken en wel „Rincon Espanol“ en „Veilig Verkeer“.

We hadden gedacht, dat het „Rincon Espanol“ (Spaans hoekje) wel door een Spaanse artistieke medewerker (en die zijn er!) ontworpen zou zijn.

De Heer Smeets heeft de prijzen wél verdiend: een abonnement op Openbaar Kunstbezit en een boekenbon van gelijke waarde.

Nog eens proficiat!

Bezoeker v.d. Kantine:

Hier woont een jonge student, volontair, op kamers, nietwaar? Ik ben zijn vader en kom hem eens opzoeken.

De Heer W.:
Student?! Volontair?! Hemeltje lief, ik dacht dat ie nachtwaker was!

Jan:

Hoe bevalt je het huwelijk?

Dorus:

Toen we verloofd waren, sprak ik en luisterde zij; toen we pas getrouwd waren, sprak zij en luisterde ik; en nu praten we allebei en luisteren de burens.

Erf- en tuinverzorging DORPLEIN

Uitslag van de wedstrijd.

Op 20 oktober l.l. werd de uitslag van de „Tuinwedstrijd“ bekend gemaakt. Het is al wel even geleden, maar we vinden het om 2 redenen belangrijk om er nog eens op terug te komen.

Teneerste: om het belang van deze activiteit, waarmee een heel dorp verfraaid wordt.

Ten tweede: om de mededeling van de heer Delhaise, inzake de verkoop van de huizen in Dorplein.

Uitslag: Hoofdprijzen

f. 100,- Van Helmond P. J. F., Sepulchrestraat 171. Aantal punten 388½

f. 150,- De gecombineerde tuin van:

v.d. Heuvel Th, Stationsweg 78 en
Bekelaar J. J. H., Stationsweg 80

Aantal punten 390

De 25-gulden prijzen:

Barbaraweg	53 Kooken W.M.H.	348
	72 v. Deurzen H. J.	357
	79 Brils Chr.	366
	93 Noten H. H. } in combinatie	339
	95 Duisters J. H. }	
Berkenweg	241 Langen H. S.	324
Dennenweg	249 Looymans P. J.	339
Hoofdstraat	69 Wed. Scheepers	336
	72 Brunenberg J.	355½
	106 v. Deurzen J. J.	324
Irenestraat	1 v. Helmond	380
	2 v. Deurzen L., H.	358½
	4 v. Moorsel A.	333
	6 Janssen J. C.	333
	12 Verheggen J. H.	348
Hoofdstraat	101 Goris P. }	333
	102 Stadler K. J. } in combinatie	
Liedekerkestraat	136 de Rooy A.	336
	139 Feijen W. G. H.	336
	141 Di Vicenti G.	324
	144 Looymans A. F.	330
	145 Broers J.	345
	156 Holmer J.	387
	157 Neijens H.	321
Looymansstraat	38 Adaams A. L.	324
	39 Ogier P. J. H.	342
Marijkeplein	8 Looymans F. }	360
	9 Smeets A. H. } in combinatie	
	5 Beeren	324
Mariastraat	51 Adaams H. J.	333
	52 Kooyman J. M. A.	366
	54 v.d. Burgt A. J.	369
	57 Jansen J.	348
	58 Cox G.	342
Parkdreef	112 Oomen C. J. M.	360
	117 Thirion E.	372
Margrietstraat	2 Moosdijk G.	324
	3 Kuypers W.	327
	9 v. Deurzen J.	345
	19 Stevens M.	366
	20 Saes P. A.	324½
Sepulchrestraat	164 Feijen J. W.	351
	166 Noten J.	354
	175 Noten A. }	327
	176 Wed. Kuypers } in combinatie	
Speelterrein	3 Noten H. J. M.	330
	4 v. Deurzen H. J. M.	330
St. Jozefstraat	131 Vinclair H. L. }	336
	Brock G. L. J. } in combinatie	
Stationsweg	107 Verstappen M.	378½
	113 Hoomans	366
	84 Wijn P. H. }	327
	Aarts M. J. } in combinatie	
Stevensstraat	9 Houben P.	303
	12 Bekelaar J. M.	348
	31 Martinez G. J.	330
	30 v.d. Meerendonk A. J.	336
	18 Hendriks J. P. J.	310½
	13a v. Deurzen J. C. H.	310
	195 Clement P. F. H.	345
	198 Feijen K. H.	327
	186 Roost A.	327
	187 Rijks H. C.	324
v. Nestestraat	Speichert I	372
	Teijssen L.	333
Villa's	Finken J.	333

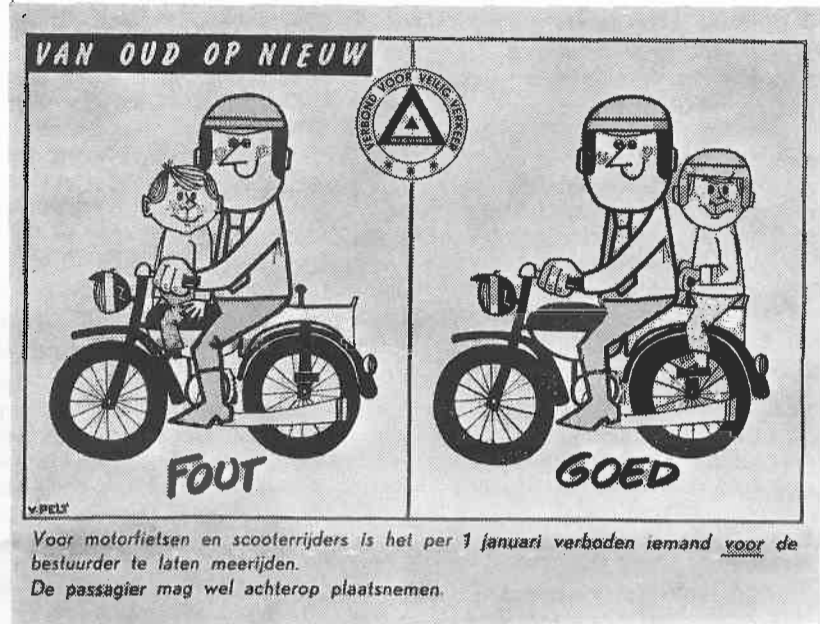
Directie, Dorpsraad en Jury, maar vooral de tuinders zelf hebben met dit initiatief een mooi werk gedaan. De wedstrijd krijgt volgend jaar een vervolg.

DE HUIZENVERKOOP

Zij, die nu in een K.Z.M.-huis wonen kunnen dat huis — als het maar even kan — kopen. De heer H. Delhaise sprekend als directeur van de K.Z.M., deelde ook iets mee omtrent de voorwaarden. Hij gaat er van uit dat eigenaren meer plezier van hun huis hebben, dan huurders. Begrijpelijk, want alles wat je aan je huis doet is voor jezelf. Bovendien zit je safe: wellicht moet er in de toekomst huur betaald worden, het is helemaal niet zeker dat men het huis kan blijven bewonen als de man — onverhoopt — komt te overlijden, of — wél te hopen — zijn pensioen haalt. Aan de andere kant is voor een bedrijf huizenbezit niet erg aantrekkelijk: een bedrijf moet aandacht besteden aan haar eigen taak en die is produceren, niet „huisjes melken“.

Het bedrijf wil dus graag van zijn huizen af en daarom zullen de voorwaarden van aankoop aantrekkelijk zijn. Als u ook maar enigszins belangstelling hebt voor een eigen huis, informeer dan eens bij Personeelszaken of rechtstreeks bij de heer Delhaise (via het secretariaat, mej. Beunen). Het gesprek verplicht tot niets. Ook in het verslag van de O.R.-vergadering kunt u nog iets over de huizenverkoop lezen.

Tot slot moet vermeld worden dat de heer Mous (met de heer Slenders) vele, mooie dia's van Dorplein heeft laten zien en daarbij op zijn eigen schilderachtige en puntige manier commentaar heeft gegeven.

MEDEDELINGEN

VERMINDERING LOONBELASTING 1967.

Werknemers die van mening zijn dat zij in het jaar 1967 in aanmerking kunnen komen voor vermindering van loonbelasting wegens:

- kosten van verwerving (beroepskosten)
- persoonlijke verplichtingen (zoals alimentatie)
- buitengewone lasten (b.v. ziektekosten)

dienen daartoe reeds nu **schriftelijk** een verzoek in te dienen bij de Inspectie der Belastingen, waaronder zij ressorteren.

In het verzoek dient duidelijk te worden vermeld: naam, adres en geboortedatum van de aanvrager, alsmede naam, adres en stamnummer loonbelasting van de werkgever. Dit stamnummer loonbelasting is: 3870.

Op de enveloppe moet links bovenaan duidelijk worden geschreven:

Aftrek loonbelasting 1967.

Aangezien vermindering van loonbelasting niet met terugwerkende kracht wordt verleend, raden wij belanghebbers aan het verzoek tijdig in te dienen.

SOCIALE VERZEKERINGEN

Hoewel alles nu nog niet geheel duidelijk is wat betreft de premies voor de sociale verzekeringen die de werknemers per 1 januari 1967 zullen moeten gaan betalen, laten wij toch de premies hieronder volgen, zoals die thans bekend zijn.

Algemene Ouderdoms Wet	8,8%
Algem. Weduwe en Wezenwet	1,4%
Ziekte Wet	1,75%
Wacht en Werkloosheidswet	0,35%
Ziektefondswet	3,3%
Pensioenfonds A. Regeling	2,7%

Ongevallenwet 0,12%
Het maximum dagloon voor premie en uitkering wordt f. 38,40 bij een 5-daagse werkweek.
Loongrens ziektewet en ziekenfondswet wordt f. 12.400.-.

DOKUMENTATIE

Onder dit hoofd zult u in het vervolg op de hoogte gehouden worden van de aanschaf van nieuwe boeken en tijdschriften. Ook laten wij u vanaf deze plaats weten wat deze dienst voor u kan betekenen, zoals welke/of hoeveel boekwerken, tijdschriften, en andere documenten tot uw dienst staan, en hoe u het een en ander onder uw aandacht kunt krijgen.

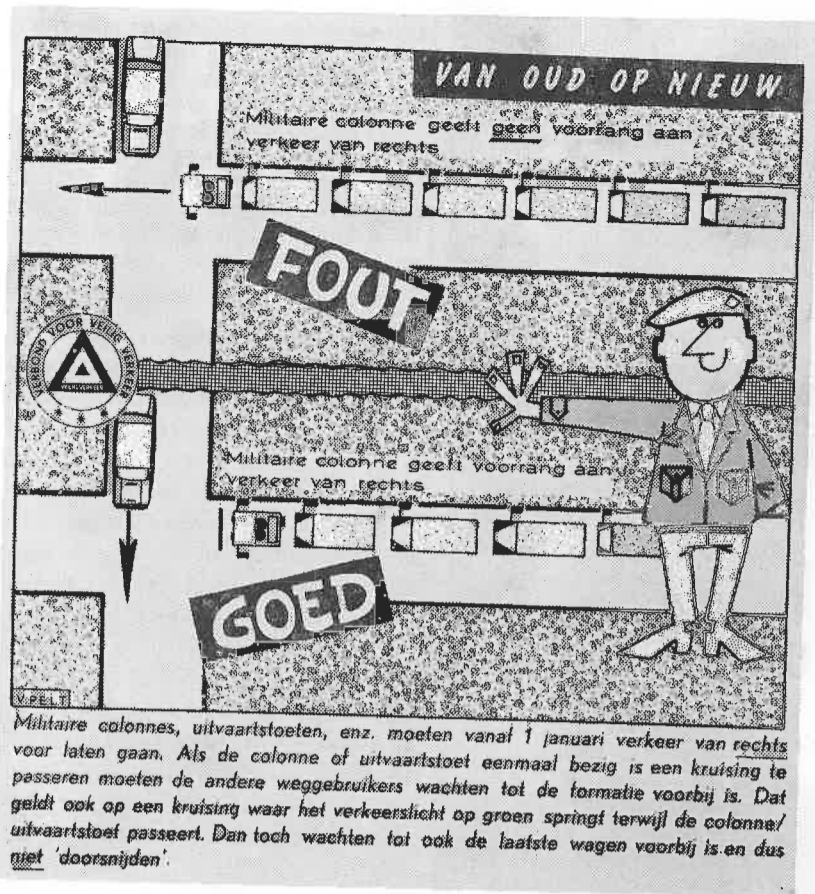
Er staat b.v. een kataloog van onze boeken, octrooiafschriften, tijdschriften en normbladen tot uw beschikking.

Tevens kunt u via deze dienst literatuur lenen bij honderden instellingen in binnen- en buitenland, ongeacht op welk wetenschappelijk terrein ook. Voor hen die zich eens op de hoogte willen stellen van het een en ander, is het nuttig te weten waar zij terecht kunnen.

Dat is dan op de bovenste verdieping van ons hoofdkantoor, waar de heer van Liempt de scepter zwaait over de lijntrekkers (nou ja de tekenaars) en over bovengenoemde documentatiedienst.

Ook kunt u ons telefonisch bereiken onder nummer 143. Laat u dus niet weerhouden, wij staan u gaarne met raad en daad bij. Volgende keer zullen wij eens nader ingaan op onze tijdschriften.

Archiefbeheerder,
de Zeeuw.

SNIPPERS

1914 8 augustus

Nog steeds komen troepen uitgeweken en uitgezeten van station Hamont naar station Budel te voet of per as. De aanblik wordt hoe langer hoe treuriger. Er waren er die in dagen niet gegeten hadden.

1915 16 januari

Binnen zeer korten tijd zal de zinkfabriek alhier totaal moeten worden stopgezet. In de z.g. „Nieuwe Hall“ (Hall III) zal bij het verschijnen van dit bericht, de laatste erts reeds tot „melange“ zijn gemaakt, zodat deze prachtige hall zal moeten stilvallen op 20 januari. In de overige gebouwen kan het werk wellicht nog enkele dagen worden gerekend. Dit alles is het gevolg van het niet aankomen van erts (blendes en calamines).

1915 16 januari

In de Cantine te Dorplein worden Belgische vluchtelingen gehuisvest. Dit zijn niet slechts jongelingen, maar ook mannen, vrouwen en kinderen. Uit Hamont zijn naar de Cantine gevlochten 2 jongelingen, verder een gezin (de ouders met 4 kinderen) en 1 gehuwde man. De overigen komen zowat uit alle Belgische streken. Er zijn nu 70 vluchtelingen in de Cantine.

1915 6 februari

Met een bijzonder genoeg vernemen wij, dat aan de zinkfabriek een schip met erts is aangekomen en dat meerdere schepen zullen volgen. Deze schepen werden tot heden in België door de Duitsers vastgehouden. Het is aan de vele bemoeiingen van de heer Dor te danken, dat die schepen thans „los“ gekomen zijn. Te verwachten is nu, dat de werkzaamheden op de fabriek hervat kunnen

worden en dat daar geleidelijk wederom de ontslagen werklieden zullen aangenomen worden. Eerstdaags zal een half dozijn ovens weer produceren.

1915 24 april

Het toezicht der Duitsers aan de Belgisch-Hollandsche grens is dermate verscherpt dat geen enkele Belg de grens kan overschrijden. Vertoont iemand een paspoort, dan wordt dit voor zijn neus verscheurd. Zelfs de hier in Budel en Dorplein practiserende Hamontse geneesheer is van internationaal verkeer verstoken.

1915 12 juni

Blijkens mededelingen van het Duitse Gezantschap zijn langs zekere gedeelten der Nederlands-Belgische grens elektrische geleidingen aangebracht, waardoor vanaf 7 juni elektrisch stroom wordt geleid, tengevolge waarvan het aanraken van die geleidingen ernstige ongelukken kan teweegbrengen. De plaatsen waar deze elektrische geleidingen zich bevinden, zijn door Duitse militaire overheden op duidelijke uit de verte goed waarneembare wijze aangegeven.

1915 14 augustus

Dunlop en Michelin banden zijn zeer schaars.

Banden van f. 33	kosten nu	105
f. 52	„	150
f. 80	„	190
f. 81	„	255

1915 4 september

De Gouverneur-Generaal van België heeft wegens het grote gebrek aan nikkelgeld een verordening bekend gemaakt, waarin tot de aanmuntiging van pasmunt uit zink wordt besloten.

Er zullen stukken van 5 - 10 en 25 centimes vervaardigd worden. Het nieuwe geldstuk zal het beeld van een omkransten leeuw dragen en het opschrift: „Belgique - België“.

1915 1 oktober

Bij Koninklijk Besluit is bepaald, dat te Weert met ingang van 1 October een lokaal rijkstelefoonnet gevestigd zal worden. Een sprekend bewijs dus, dat handel en nijverheid in onze stad aanmerkelijk toenemen. Deze maatregel zal het telefoonverkeer alhier nog meer tot zijn recht doen komen en ongetwyfeld strekken tot meerdere bloei van deze stad. Te wensen is het daarom dat alle tegenwoordige abonné's tot het lokaal rijkstelefoonnet zullen toetreden.

1915 18 september

Men is in Dorplein druk bezig met het bouwen van tenten, naar men zegt om Belgische geïnterneerden te herbergen. Tot nu toe laat het zich aanzien dat een en ander comfortabel wordt ingericht, waaraan wij dan ook niet twifelen, bekend als we zijn met hetgeen men hier voor Belgische uitgewekenen over heeft.

In de Cantine genieten minstens 100 Belgische werklieden gratis kost en inwoning. Zij die enige moeilijkheid hebben om in België hun woonplaats te bereiken, zoeken dan ook terstond hun toevluchtsoord in de Cantine, hetgeen voor velen een uitkomst is en bij de tegenwoordige duurte van levensmiddelen tevens een aardig voordeeltje oplevert. Zijn wij goed ingelicht dan zou reeds heden een 7-tal Belg. geïnterneerden hier arriveren.

1915 18 september

Dezer dagen maakte onze Hooggeachte Heer Directeur der zinkfabriek de heer E. Dor, een plezierritje over de heide. Bij een oneffenheid kwam

het paard te vallen en viel op de heer Dor, met het fataal gevolg dat de ruiter ernstig gekneusd werd. Men spreekt van gebroken ribben en ontwrichte schouder. Naar we vernemen zou de heer D. zich naar Maastricht begeven om geopereerd te worden, althans zich aldaar onder heelkundige behandeling te stellen. Wij wensen Z.Ed. een spoedige en algehele herstelling.

1915 25 september

Begonnen is met het verharden van de linker-boven kanaaldijk, vanaf het Bassin tot Sluis 16. Als onderlaag der bedding wordt aangevoerd de steenafval van het station Eindhoven. Het werk moet 1 januari a.s. opgeleverd worden.

1915 23 oktober

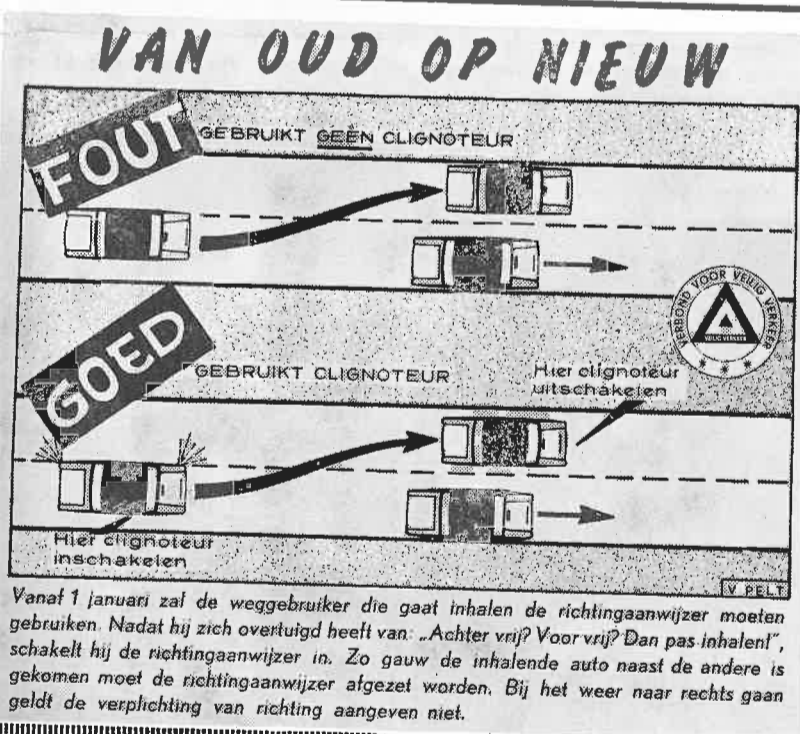
Onlangs is een jeugdig rechtsgeleerde aan de Universiteit te Leiden gepromoveerd tot doctor in de rechtswetenschappen. Een van zijn stellingen luidde: „De vijandelijke kogel, die in het lichaam van een soldaat is gedrongen, behoort aan deze in eigendom“.

1915 20 november

Heden zal door Z. Ex. de Commissaris der Koningin in Limburg in het gebouw van het Provinciaal Bestuur te Maastricht worden aanbesteed: Het bouwen van een dubbele Sluiswachterswoning met bergplaatsen en schuurtjes bij Sluis no. 16 der Zuid-Willemsvaart. Raming f. 9.350.

1915 30 oktober

Luxemburg gaat noodmunten uitgeven en wel „zinke“ stuivers en halve stuivers.

K.: Als je ziet hoe sommige honden het wild zoeken en apporteren, zou je zeggen, dat ze meer verstand hebben dan hun baas.
v.S. Zo'n hond heb ik.

Wees zuinig met de bekers.

Wilt U uw vingers niet verbranden dan...

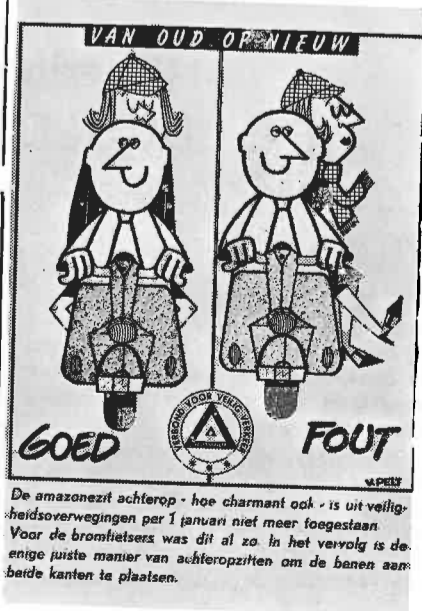
niet zo...

niet zo...

maar zó!

Onze

Fabriekskapel

De tijden veranderen. Zelfs in godsdienstige zaken verandert er veel en snel. Wie had gedacht, dat je nog eens op zaterdag je zondagsplicht zou kunnen doen? Wie had gedacht dat je nog eens 's avonds naar de H. Mis zou kunnen? Het kan nu allemaal. En omdat dat allemaal kan is onze Fabriekskapel overbodig geworden, zelfs een beetje ongewenst.

Het kerkelijk leven dient zich af te spelen in parochie-verband, niet per bedrijf, tenzij het niet anders kan. Vroeger kon dat niet anders, er was niet eens een kerk.

De consiënieuse instelling van de oprichters van de K.Z.M. en hun opvolgers deed de Fabriekskapel ontstaan en behouden blijven. Zo langzamerhand wordt, als de motieven komen te vervallen, zo'n vorm een anachronisme, iets-uit-de-tijd; men zou de K.Z.M. zelfs op een gegeven moment inmenging in kerkelijke zaken kunnen verwijten. Het is zelfs verstandig om de schijn hiervan te vermijden. Vandaar het opheffen van deze kapel.

Met kerstmis zullen de laatste diensten plaats hebben. Bij zoiets valt zo moeilijk te feesten. Maar ongemerkt mag dat toch niet voorbijgaan, meenden wij. Het is een tē opmerkelijk en een tē groot goed geweest voor de zondagswerkers en voor de oudere Dorpleiners om er geen aandacht aan te besteden. Ze werden er gedoopt, ze deden er hun communie, ze zijn er getrouwd, ze hebben er uitvaartdiensten van hun familie in meegemaakt. We hebben prof. Houben laten vragen om over deze kapel nog eens te mijmeren.

Van de bedienaren en van de kapel plaatsen we nog een plaatje ter herinnering. Misschien is er bij sommigen wat weemoed. Veranderingen geven altijd ergens een verlies. Maar de tijden veranderen en wij met hen.

Prof. Houben

Prof. Jochems

Prof. Suylen

Mijmeringen over DE „BUULDER” KAPEL

door Prof. G. Houben

„Mijn eerste indrukken over de „Buulder“-fabriek liggen in de jaren 1912-1918. Ik woonde, student op het college zijnde, in de Beekstraat te Weert bij mijn oom, bakker Steegmans. Via de bakkerij kwam ik in de Hegstraat waar aan de overkant de familie Heuvelmans woonde.

Moeder Greet trof ik vaker in de bakkerij als ze het mikkendeeg bracht — er waren veel eters bij Heuvelmans — en dan hoorde ik dat Bertje haar man nog te slapen lag, want hij had de

nacht gehad bij de grote manoeuvre op de Buulderfabriek. Naast het zware werk aan de ovens was het ook nog een sportieve prestatie van Bertje, want op en neer was 't een voetreis van vier uur. In stilte bewonderde ik Bertje. Klein van stature maar met een taaië constitutie. De fabriek interesseerde mij verder niet. Wij telden alleen de schoorstenen als wij op onze verplichte wandelingen — „promenades” zo klonk 't als wij geen „salle de punition” hadden, vanuit de verte over de prairie van Dorplein

schouwden. 's Zaterdag na de middag-lesse stapte Mr. Adams onze latijnse leraar over de cour naast zijn fiets met gezondheidszadel om zijn weekend-dienst te doen in de fabriek van Dorplein.

In 1918 namen wij afscheid van het Weerter land en vanaf de top van de St. Martinustoren wuifden wij adieu aan stad en ommeland, ook aan de immer pluimende schoorstenen van de „Buulderfabriek”. Het onverwachte gebeurde. Na zes jaar keerde ik in Weert terug, maar nu kwam stad en omgeving in directe belangstelling te staan. In 't college was mijn kamer tegenover die van Mr. Adams, mijn oud-leraar nu mijn collega geworden.

Als de avondstille over het college was gevallen, klopte ik vaker bij Mr.

Adams aan, want er was voor mij nog een en ander, om niet te zeggen alles te leren en dan ging het gesprek vanzelf ook wel eens over zijn belevenissen in Dorplein. Ik vroeg hem of hij niet bang was, bij donker weer over die eenzame stille weg langs het kanaal, met aan de overkant dennenbossen en moerassen, niemandsland? „Dan fluit ik op de hond, die ik achter mijn fiets fantaseer”. Dan moesten wij even lachen.

In 1929 werd Mr. Adams pastoor in Ospel „de buurtparochie met de vergezichten over de Peel”, zoals hij 't wel een schertsend kenschetste. Mijn werk in Dorplein is echt wat voor jou, zei hij tegen me, en waarachtig een paar dagen later gingen we per velo naar de fabriek om me voor te stellen aan de directeur, de heer Lucien Dor die mij niet vreemd voorkwam omdat hij in mijn studietijd in Weert woonde. En sindsdien ging het op dezelfde wijze als ik van Mr. Adams gezien had: 's Zaterdags na de middag-lesse per fiets lang het kanaal en de bossen en moerassen van het niemandsland naar de fabriek met de vele schoorstenen.

Ik maakte kennis met de Franse zusters, wier overste met de geschiedenis van Dorplein vergroeid was dat men haar wel de eerste burgeres van Dorplein kon nomen. Na het souper in de cantine ging ik een uurtje buurten bij rector Meeuwisse en tegen tien uur keerde ik naar de cantine terug om me wat slaap te gunnen want kwart over vier liep het wekkertje af. Zo begon dan mijn wekelijkse trip naar Dorplein en met de jaren groeide ik in die heel aparte gemeenschap van Dorplein in, dat het dienstwerk aldaar mij gewoon een behoefte werd. Het gaf een heel bijzondere afleiding in mijn leraarsambt. De wekelijkse fietstocht was telkens een sprong in de natuur met al zijn seizoens-variaties, en de zondagmorgen, als ik in de fabriekskapel voor de ovenmannen en enkele vroeg-op-zijnde huismoeders stond, gaf mij dan de ervaring dat het leven nog veel andere kanten had.

De dertiger jaren brachten voor ons land, en dus ook voor Dorplein, een moeilijke tijd, economisch ging het slecht, en toen volgde de miserabele oorlogstijd. Maar toen ondervond ik ook dat met de jaren in die betrekkelijk kleine gemeenschap een verbondenheid was gegroeid die ondanks alles het vertrouwen bewaarde in de bevrijding en een sociale en economische herleving. Al moest Dorplein vòòr zijn bevrijding nog een zware tol betalen voor de dood van zes jonge mensenlevens van wie Leo Looymans zo innig verbonden was met de vroegmis in de fabriekskapel, de herleving kwam en met rector van Laarhoven mocht ik het langzame herstel meemaken dat zelfs een feestelijk aanzien kreeg bij de viering van 't gouden jubileum van de fabriek. Met dit economisch herstel kregen wij toen ook het uitzicht op een kerkgebouw temidden van de woongemeente. In 1949 mocht ik mijn zilveren priesterfeest vieren, ook in het rectoraat Dorplein; het aandenken, dat ik mocht ontvangen verschijnt nog iedere dag op tafel en ik mag gerust zeggen: toen Mgr. Lemmens mij in 1950 aanstelde als moderator van de nieuwe kweekschool voor onderwijzers in Heerlen nam ik met een zekere pijn in het hart afscheid van Dorplein. De een-en-twintig jaren dat ik er zondag na zondag even vertoefd had bij mensen die in hard labour soms met veel zorgen hadden te kampen maar in Christelijk geloven ook de blijheid van het leven omhelsden, hadden mij goed gedaan.

Ik keer er nog eens gaarne terug.”